

דברי הכפר

ל"ג בעומר הוא חג לזכר מאבקם
של היהודים על עצמאותם
וכפי שחינך רבי עקיבא את תלמידיו:
"חירות היא המצרך היקר ביותר שיש לאדם"

הכנות לקראת מדורה

עזרים:

עצים לשרפה

נפט

גפרורים

פנס חירום

ציוד לכיבוי אש

סיר

מכלים עם מים לשתיה

מצקת

קפה, סוכר, מלח

כוסות חד פעמיים

בצלים, תפוז"א, מרשמלו, תירס

שירונים

כלי נגינה

נרות / פנסים

פעילויות:

- סיפורים משעשעים

- בדיחות

- צ'יזבטים – לא ארוכים מידי

- חוויות ממדורות קודמות

("פספוסים")

- ריקודים

- מערכונים

- וכו'

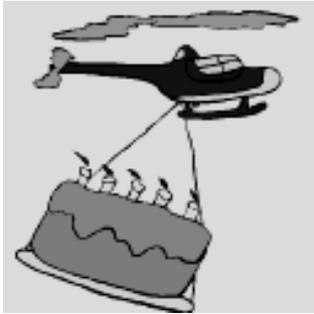
גיליון מס' 2048 * ט'ז באייר תשס"ז * 4 במאי 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

12.5 דודיק פוקס
 דנית נצר (נכדה ש. חצור)
 ליאת ברק (נכדה י. מנדזיגורסקי)
 רַעַב-בן-דוד (נכד שיינגזיכט)
 יניב גלוק
 ג'ק אשר פינק }
 צ'רלי איתן פינק (נכדים)

6.5 מעוז ויסבקר
 קרן שחר (נכדה סמברג)

7.5 מרדכי ברור
 אלינוע בר-דוד
 אביר מלינה

9.5 נורית אורן
 ביני יודאיקן
 איתי ליפשיץ (נכד)

10.5 אלזה בן-חנוך - 80
 שחר וולפין
 נעה פרנקו (נכדה גולדברג)

11.5 תמיר שפרונג
 רינת אורן
 שחר וירדן לבנקופף (נכדות ר. כהן)
 יהל גרשמן
 שני מאי ברודי (נכדה פוטש)

ימי נישואין

6.5 יונה ואלי אורן

8.5 תמנה ויורם שוער

9.5 שוש וגרשי אפשטיין

נזכור

גב' סיסי פקר	23.5.00	יח באייר תש"ס
מיכאל דויכר	29.4.91	טו באייר תשנ"א
מר אורי	3.5.72	יט באייר תשל"ב
מר ג'ורג' מר	3.5.64	כא באייר תשכ"ד
מר ג'ורג' מר	16.5.90	כא באייר תש"ן

איזה כייף לחזור קצת לשיגרה אחרי החגים ולהנות מהשקט של היום-יום וגם אם זה לקצת זמן. בימים אלה, יש לנו לדאוג מקסימום לשינויי מזג האויר.

בתי הספר מנצלים את השבועות הקרובים לטיולים השנתיים, ממבוא הגליל יצאו השבוע ילדי כיתה א' לבניאס, הדן והחצבני ונפגשו בערב עם הוריהם במפגש הנחלים בירדן.

כיתות ב' טיילו בצפת העתיקה והר מירון.

כיתות ג' סבבו סביב הכנרת, ביקרו בכנסיית הר האושר, בקיבוץ דגניה, בקבר רחל, וסיימו את הטיול בשייט על מי הכנרת בספינת הלידו.

כיתות ד' סקרו את עמק יזרעאל ממקום הפסל המפורסם של אלכסנדר זייד על הסוס בבית שערים.

כיתות ה' יצאו לגליל המערבי, נהנו מהנוף המדהים מראש הנקרה ומהשוק של עכו.

לחגיגת הטיולים השנתיים, מצטרף גם בית ספר עמק החולה, ובשבוע הבא יוצאים ילדי כיתות ז' לירושליים והסביבה, וכיתות ח' למישור החוף ושפלת יהודה.

גם לילדי גן רימון היתה נסיעה - הם נסעו למרכז קלור בכפר בלום לראות את ההצגה "דומיניק צייד הצבעים" וחזרו נרגשים ומרוצים.

נאחל בהצלחה לחבר'ה שלנו מקבוצת הכדורסל (תם, הראל, שגיב, לפיד, הדס, עמית ויהל) הפועל חולתה שכבר זכו באליפות מחוז הצפון ועכשיו הם מתמודדים על אליפות המדינה ייאאאללללההההה חולתה!!!

מזל טוב לפנינה ממשפחת זאבי, לסבא הרולד, וסבתא אבלין להולדת התינוקת החדשה, שתיזכו רק להרבה אושר, בריאות אהבה והרבה נחת.

לבעלי אתרי הבניה במשק - שימו לב - ל"ג בעומר יחול בשבת בערב. פיקחו עיניים שלא יעלמו לכם קרשים.

זהו, זה כל מה שהיה לנו לשבוע זה. נאחל בריאות שלמה לכל אלה שלא בקו הבריאות.

להתראות בשבת על הדשא של חדר האוכל ביריד המקומי שלנו - תודה למארגנים.

ובינתיים - נאחל שנזכה בסוף שבוע של הרבה אושר, אור ומעשים טובים.

מתכון לחיים טובים: מרשמלו במדורת ל"ג בעומר והחיים כבר נראים אחרת!!

שבת שלום וסוף שבוע נעים ושקט - ארי ובני משפחת שטיינר.

מחווה לשירי עודד פלד חגיגה של מוזיקה וקריאת שירה

חברים קוראים: דודו פלמה, תרצה בן-דוד, סמי אוחיון,
יהורם [פיצ'י] בן מאיר, יוסי גמזו, דודי בן-עמי, אנטון שלחאת,
יורם [יוריק] ורטה, כרמלה בן-ישי, יוסי עבאדי
וזיקה: אהוד בנאי, סאלם דרוויש, ג'ורג' סמעאן,
טל קורנברג

ביום שלישי, 8 במאי, שמונה בערב, במועדון

חברים ותושבים מוזמנים – כניסה חופשית

PROSOUND®

"עמוד האש"

לאור ההצלחה של הפרק הראשון
נמשיך להקרין את שאר הפרקים מדי שבוע

בימי חמישי בשעה 11:00

צוות המפגש 4739

מפגש של שירים בבית אלפא "לחיי העם הזה וכמה טוב שהוא כזה".

אני רוצה לחלוק עימכם חוויה מן העולם של היום, אשר שייכת לעולם של אתמול ומתחברת לכאן ועכשיו וכן, קורית כאן אצלינו בארץ הזאת, במדינת ישראל של היום שחוגגת חמישים ותשע שנים עם הטוב והרע ומה שביניהם - ועל כל המשתמע בהם.

הכל התחיל כשיצאתי עם חברים שלי לבית אלפא, הם אמרו שכל שנה ביום שישי הראשון שאחרי יום העצמאות ויום הזיכרון, מתקיים ערב שירה אליו מוזמנים ומשתתפים בו אנשי העמק וכי צהל ואנשי ההתיישבות העובדת.

הם אמרו לי: "כדאי לך, זה משהו מיוחד במינו. בואי!!" שאלתי עוד שאלות, ולמרות שלא לגמרי הצלחתי להבין לגמרי ממה הם כל כך מתלהבים באתי.

השעה 21.00 כניסה טיפוסית לחדר אוכל קיבוצי פתוחה לרווחה, איש לא עצר אותנו בכניסה. ככה פשוט נכנסנו. להיכנס לאירוע בלי לשלם וגם בלי לעבור ביקורת של איש ביטחון??? מה קורה פה??? ההיית או חלמתי חלום???

עלמים ועלמות חן שכרסם תפחה ושיבה זרקה בשערם, מי שקוראים לעצמם היום בני 30+ עם אנרגיה רעננה עטופים ומוקפים באווירה של חג, סובבו להם בין שולחנות ארוכים ומזמינים עליהם מפוזרים היו כדים של לימונדה קרה וקנקני קפה שחור חלב ותה עם מלאי אדיר של כוסות ומגשים של עוגות פרוסות במבחר מגוון מסודרות בטוב טעם. אף אחד לא צריך לחכות לשניה בתור לעוגה או לקפה פשוט יש המון, והרבה שולחנות ארוכים לנוחיות ורווחת הקהל.

פה ושם ממקום מרוחק לשני מתקרבים שני בני אדם לחיבוק חם ואוהב, מבט מקרוב זה בפניו של זה אומר וואללה זה אתה, ממש לא השתנית. עוד פגישה, ועוד חיבוק, אני מתרגשת לקירבה המתגבשת סביבי מרגע לרגע. ואנחנו מוזמנים לעלות לחדר האוכל.

חדר האוכל מלא בשורות שורות של כיסאות מזמינים לשבת, כאלף מקומות ישיבה, המון מקום. על הבימה כבר ישובים כחמישה אקורדיוניסטים ועוד כשמונה חצוצרנים ומישהו בחולצה אדומה ואקורדיון מברך את הנכנסים. מישהו מתחיל כבר לנגן עוד אחד מצטרף, וקצת שרים בזמן שמתיישבים. עוד אנשים צועדים בשמחה אחד לקראת השני, ובוא תראה מי עוד בא, חיבוקים וחיוכים והיי ומה נשמע – אמיתי ומלבב.

ובשעה 10 בדיוק מציג לנו האיש בחולצה האדומה את היושבים שם על הבימה; אקרדיוניסט מוכר מגבע, וחצצורן מדפנה ועוד חצצורן מעפולה ומישהו מעין דור וממולדת... והוא פוצח במנגינה עליזה והקהל מיד עונה בשירה רמה כאילו הוסכם מראש שאת השיר הזה ישירו וכולם מנגנים ושרים. "ארץ ישראל יפה וגם פורחת".

אין שירונים ואין שקופיות ואין רשימה של שירים. מישהו מתחיל לנגן שיר מוכר, כמו במטה קסם משתלבים שאר המנגנים, הקהל מצטרפים והרמוניה עולה ומתגברת. המעברים משיר לשיר זורמים בשטף, ושרים כאילו כולם ידעו מראש מה יהיה השיר הבא.

שירה אדירה ועוצמתית שכזו כבר מזמן לא שמעתי. שירים עם מנגינות רוסיות שאמא היתה שרה כשהייתה ילדה ושירים מהתנועה ושירי קוממיות בניית הארץ ועל אהבה. ומישהו שר שיר ויורד ואחר מלווה שיר חדש, ועולה שרהלה שרון בטבעיות אל הבימה מובילה בשירים וכולם שרים – כולם. באו לשם כדי לשיר והם שרים ושמחים. למרגלות הבימה פוצחים שני גברים חובקים זה לזה בקראקוביאק, ואז בשייִרֶלֶה, זוג נוסף מצטרף לחולל את הוואלס. עוד מישהו גילה חבר מסמן לו היי, אין כאן צ'פחות, חם החיבוק כמו שבאמת שמחים, שאוהבים. אנשי ארץ ישראל הישנה שהשמש צרבה בגבם כשחרשו את השדות וזרעו בדמעה וקצרו ברינה, שוב כאן עכשיו ועדיין ותמיד הם ישירו את "שדות שבעמק", "בהרים כבר השמש מלהטת" ו"באה מנוחה ליגע" שואלים "איפה הן הבחורות האלה" וזוכרים את האהבה "על הגורן בליל לבנה".

- "את השיר הבא שיש בו תשעה בתים, (לא פחות ולא יותר) ישיר לנו עימנואל (שם בדוי) לא רואים מכאן, אבל עימנואל מראה אולי סירוב, אבל מהבימה לא מוותרים, בוא עלה נו, עכשיו, אולי בשנה הבאה כבר לא תהיה כאן". אני צוחקת נדהמת לתעוזה העליזה, ועולה לו איש לא גדול עם כובע קאסקט, המכסה חצי מפניו הכחושים.. ובוקע מגרונו קול עמוק כקטיפה וחזק והקהל מצטרף בנוסטלגיה של לילות מוסקבה, שמזכיר את משב הרוח של מקהלת הצבא האדום; "אבינועם בחור כארז, יש לו כרם וגם פרדס, יש לו דודה באמריקה - כסף תשלח כל עת ועת..". אכן יש כיף מיוחד בלשיר את השירים האלה; הלחנים הרוסיים העממיים שאנשי הדור כמו חפר ושלונסקי חיברו להם מילים אוטנטיות לאותה תקופה בארץ. אבינועם לדוגמה היה ראש השומרים ברשל"צ ובין לבין שמירה על גבי סוסו האציל התאהב בחלוצה, וזה באמת הסיפור. ואתה מתגעגע לאותם ימים של תמימות וטוהר. כל כך שמחתי והתרגשתי בערב הזה, וציינתי לעצמי כמה אני שמחה להיות חלק של פלח העם הזה של הקיבוצים, של ההתיישבות העובדת.

מרגש מאוד לדעת ולהיווכח שהיום בעידן ההפרטה והגאוה שקצת התביישה והתאכזבה לה בהתיישבות העובדת, קיבוץ מעמיד את חדר האכל שלו – בחינם, מארגן כיבוד ונגנים וכל מה שמסביב מזמין את כל אנשי איזור העמק ושאר בני ישראל, פשוט כדי לשיר בצוותא את חג עצמאות ארץ ישראל. "ישנן באיזור מספר תבות מפוזרות – כל איש אשר ליבו ידבנו, יכול לתרום כאוות נפשו, יש בכל זאת הוצאות" העיר מי מהמארגנים אני מעריכה. הוא סיפר

שהתרומה שעלתה בשנה שעברה עזרה מאוד לקיום הערב הזה. ולנו ניתנה האפשרות והבחירה להשתתף בהן או שלא.

אני לא יודעת איך לקרוא לזה, אני רוצה רק להודות ולהודות ולהודות ולברך; אשריכם קיבוץ בית אלפא והיוזמים הברוכים של החגיגה. אשרי העם הזה שעוד יש בו נשמה. ואפשר והלוואי ויפתחו עוד קיבוצים את שעריהם ויצאו לקראת הארץ הטובה והברוכה הזאת, בשירים.

יום העצמאות שהיה – תולדות ושבתים

ולפני התודות, רצינו לומר מספר מילים על ארגון חג בכפר הנשיא ומה בעצם אנו מחפשים ורוצים להגיע אליו כשישי לנו (ברוך השם) אוכלוסיה מגוונת שיש למצוא עניין עבודה, ולא דוקא משותף, לבני השנתיים עד בני ה-80+. בעצם המשימה בלתי אפשרית, אך בכל זאת נדמה לנו כי כמעט הצלחנו. למזלנו בני ה-80 וה-70 בכפר הנשיא עדיין ברוח תנועת הנוער של פעם, צעירים ברוחם ובעלי חזון ומרץ כאילו הם עדיין מגשימים ב"הבונים". הם מוכנים לכל משימה, באים לכל זיג ועונים על כל חידה, ולכן הרבה בזכותם (זכותם) ולא בזכותנו שכל הערב קרם עור וגידים. ועוד למזלנו, ועדת החגים/תרבות, מאחור דוחפת, יודעת מה להזמין, מה נחוץ, כמה חומרים וכו', וכך עזרו, דחפו, נתנו עוד פוש, וקמה פינת הפעלה לילדים, ומרקיד וסרט ועוד דברים, ויכולנו לתת פתרונות של הנאה ועניין לפעוטות, לותיקים ולכל מי שביניהם. והכי חשוב זה בעצם להודות לכל מי שפנינו אליו ולא סרב, ובפנים מחייכות אמר "בטח" ו"כמובן" ו"אני אעשה זאת" ובזכות כל אלה נוצר ערב מהנה. ואלה המתנדבים בעם אומרי הכן שתרמו להפקת החג והצלחתו:

לכל עשרות החברות והחברים התושבים והתושבות שאפו עוגות לגבי טנא ולכל הנערים והנערות שערכו את חדר האוכל והבמה. לאריק לינטון שחולל בקסמיו "גשם של בלונים" על הדשא, ולעוזריו הצעירים מהנעורון לאבלין ולאיה שניצחו על ארגון "בית הקפה". לאלברט על התאורה החגיגית בחוץ ופתרון של כל בעיה חשמלית לתמיר על הנחיית התכנית כמו שרק הוא יודע. לכוכבים - "אורחי התכנית" הנרי בן יהודה, תמר וולפין ורפי פרנק. ל"תזמורת הנוער" של אלק וחבורתו – ג'נט, פאול, תמר, אריה, מלון, ריימונד, ואלן א. המצויינים והמצחיקים כתמיד.

לרחל גינת יגיל ואיילה ששפטו בתבונה ובהגינות למופת
 ליהודית ויטהם על סידור הפרחים לשולחנות
 לרוני ואיל על הפתיחה המוסיקלית של הערב
 לאילן המאירי על ארגון תעודות ההוקרה ולכל המבורכים והמבורכים
 לאבי רוזנקרנץ על הטקסטים לתכנית
 לדליה ו. על הטלפונים לכל אופי העוגות
 למיכל ד. על עיצוב המודעה
 לבנפוצ'י הגדול על הלהטוטים בדשא
 לאסטל ואלינועה על עיצוב הפאות והאיפור של השחקנים
 לצוות המרכזית שעזר בקניות ואחסון הגלידות והקפצת כל החסר במהלך
 הערב
 לאילנה על העזרה בחדר האכל
 לתלתון הבוגר והצעיר ומדריכיהם שירה, אבנר וניסן על ההופעות בדשא
 לאיציק בן דור על כל קישוטי הדגלים ועל מגן הדוד עם הזיקוקים
 לכל החברים שסייעו בסידור חד"א
 לקהל הנפלא שבהשתתפותו הפיח חיים בחגיגה
לכל מי שבעוונותינו שכחנו להזכיר (סליחה ותודה!!)

לסיום - תודה מיוחדת למי שבקביעות ובהתמדה נושאים בעול חיי התרבות שלנו:

- למעיין על הנכונות שלעולם לא נגמרת בתחום העיצוב והקישוט
- לצוות ההגברה, לאילן וכל הנערים העוזרים על ידו (אשר, הדס וסול)
- ולאשר תודה מיוחדת על מאמץ ממושך במיוחד בהקרנת הסרט!
- לאולגה על התמיכה המתמדת והעזרה
- ליגיל אורן, מדריך הנעורים המסור והנמרץ, שבהנהגתו מתגייס הנוער כל פעם למשימות החג,
- ליפעת על התמיכה והדחיפה ואירגון פינת הילדים
-

יישר כוחכם, וכל הכבוד, צילה ואודי

הוריו / אפרים סידון

ילד ישראל י מה יש לו בחייו?
 את הוריו ואת הוריו ואת הוריו ואת הוריו.
 והם יום ולילה, רודפים אחריו,
 נושפים בעורפו ונמצאים בעקבותיו.
 מאחוריו ומצדדיו ומכל עבריו,
 בחורשה עם חברתו ובלבנון בעת מארב.
 בחיפוש אחר עצמו או בעת עשיית ילדיו.

בקוטב, בהימלאיה או במדבריות ערב,
 בכל אשר יפנה הם מאחורי הגב.
 עולים מן הים או באים באווירון,
 צצים מן האסלה או יוצאים מהארון.
 מסתתרים בתרמילו, מתחזים לחפציו,
 וכל ניסיונות המילוט שלו הם ניסיונות שווא.
 כי בכל מקום הם יאתרו אותו
 האם והאב.
 בכל נקודה ביקום ובכל נקודה בחלד,
 הם יגיעו אליו הוריו, אל הילד
 והוא יכול להיות מ"פ או טייס או מדען או ממציא
 והוא יכול לגלגל מיליונים בבורסה או להיות מלח בצי.
 בן עשרים ושתיים או בן עשרים וחמש
 בן שלושים, בן חמישים
 לעולם לא ימלט מידי הוריו החוששים.
 ואם ינחת על הירח או יטוס למאדים,
 הם יגיעו אחריו עם עוגה ובגדים.
 לחור הכחול, לכור האטומי, בשליחות עלומה לבגדד.
 "הלו גולני, כאן אימא אתה לא לבד".
 והוא יכול להלחם למען עצמאות לארצו ולעמו,
 אך לעולם לא יוכל להשיג עצמאות לעצמו.
 כי ילד ישראל י, מה יש לו בחייו?
 את הוריו והוריו והוריו והוריו. זה המצב.
 ומוטב להרים ידים ולהיכנע עכשיו,
 להכיר בעובדות ולעכל את הידיעה,
 כי הדור הצעיר מפסיד בגדול
 לאם היהודייה.

לצחוק כל הדרך אל הוואדי / אמנון שמוש

אנשים בגילי אינם רצים. הן כבר יודעים שאין לאן.

אנשים בגילי מעדיפים את המקל על הגזר. הגזר קשה לשיניים ובלי מקל...

אנשים בגילי כבר אינם מצפים לשלום. לא מהחמס ולא מאולמרט. גם לא מהילדים הבאים מולם, על המדרכה.

אנשים בגילי חושבים על עשור או שניים קדימה. בעגלה, בקלנועית ובזמן קריב.

אנשים בגילי הם זקנים גאים. לא יצאו משום ארון. פשוט מסרבים להיכנס לארון.

אנשים בגילי מתחילים להאמין באלוהים. למדו מניסיון שאין להאמין באדם.

אנשים בגילי צעירים לפעמים ברוחם. שעירים תמיד – באף ובאוזן.

אנשים בגילי מזדיינים בסבלנות, מתעלסים בלהיטות, אם יש עם מי.

אנשים בגילי יודעים שאין חום נעים וטעים מזה הנוצר בין זה לזו, בין זו לזה, אם נעים.

אנשים בגילי זוכרים את זאת מלפני חמישים שנה. לא זוכרים מי טלפנה אתמול.

אנשים בגילי זוכרים שלכוסיות קראנו פעם שא'פות וע'זאליות וחתיכות. אבל איך לעזאזל, יכלו להיות סקסיות בלי פופיק-חוץ?

אנשים בגילי לא קולטים ש"תחת אזהרה" זה תחת של שרלילה, שמענטזת לפניך ברחוב.

אנשים בגילי עברם ממלא את עתידם. גם אם לא היה מי-יודע-מה.

אנשים בגילי חולמים בלילות ובימים, על אותם ימים בהם האמינו שחלומותיהם יתגשמו.

אנשים בגילי מחטטים בשושלת המשפחתית. אולי ימצאו את המקור לכישלונותיהם. סליחה...לכישלונותיהם.

אנשים בגילי אינם מפסיקים לתכנן. איך להימנע בגלגול הבא מן השגיאות.

אנשים בגילי נועלים שוב נעלי עור. הסניקרס לא החזירו להם את הנעורים.

אנשים בגילי הולכים עם ממחטה בכיס. הקלינקס של סבתא של טרזן.

אנשים בגילי קוראים המון-עיתון. בטרם יבגדו העיניים. והמנהיגים.

אנשים בגילי עייפים מעט מהחיים. אך מוותרים על המנוחה הנכונה. אפילו שהיא תחת כנפי השכינה.

אנשים בגילי רצים לקנות סולוארי ללא תשלום בשנה הראשונה. אולי יצליחו לסדר אותם. ולא לשלם פרוטה.

אנשים בגילי פעם קיבלו הזמנות לבר-מצוות ולחתונות. היום – להלוויות ולבתי-עלמין. ממהרים להבטיח כרטיס הלוך ושוב.

אנשים בגילי בוחרים לעיתים מסעדה לפי גודל האות בתפריט.

אנשים בגילי לא קונים בננות ירוקות. גם לא לקרדה שהיורשים מתעבים.

אנשים בגילי זקוקים לחוש הומור. החושים האחרים כבר לא-כל-כך...
"חשו אחים חשו!"

אנשים בגילי יטענו תמיד שכל האמור לעיל אינו נוגע להם, ושהם בכלל לא בגילי.

תנו להם... כמה כבר נשאר להם...

מעין ברוך, ליום הזקן בבית גבריאל, על שפת הכנרת, נובמבר 2006

דוגמה אחת לצ'זבאט

שמספרים סביב המדורה:

באחד הימים הוזמנתי לביקור בבית-חולים סגור לחולי רוח אי-שם. כשהגעתי למקום המתנתי בחוץ מול שער חשמלי ענק שחומת מגן בגובה 6 מ' מקיפה את המוסד ומעל חומה זו גדר תייל סבוכה. מעל לגדר התייל היתה גדר חשמלית. לאחר המתנה ארוכה למדי. נפתחו לפתע דלתות המוסד ואת פני קיבל מנהל המוסד שהחל לסייר איתי. עברנו בין תאי המוסד שאיכלס מקרים קשים ביותר. בכל תא שעברנו, קבלתי הסבר מקיף על המקרים שחלקם היו כבולים בשרשראות ברזל בידיהם וברגליהם. בתא האחרון נתקלנו בדמות שגבהה כ-2' וחצי מ'. כתפיים מוצקות, גוף שרירי, פנים מפלצתיות עם שיניים גדולות ובולטות וזקן עבות מכסה את פניו. חולה זה היה כבול בשרשראות ברזל ענקיות כשתאו מלא בכמויות גדולות של פחם. הוא עסק כל הזמן בהסקת התנור שהיה בחדר. הוסבר לי שזו הדרך היחידה להרגיעו ע"י העסקתו בעבודה מאומצת 24 שעות ביממה.

לאחר סיום הסיור שנמשך עד שעות אחר הצהרים המאוחרות נפרדתי ממנהל המוסד. בעוד כולי מבולבל והמום ממראה עיני, מיהרתי אל שער הברזל החשמלי מאחר ונאמר שדלתות אלה עומדות להינעל תוך מספר דקות. תוך כדי הליכתי המהירה לשער, כששבילי המוסד שוממים מאדם, שמעתי לפתע קול צעדים מאחורי. הסתובבתי לאחור, ונכנסתי להלם, לבי החל לדפוק בחוזקה. במרחק 15 מטר מאחורי אני רואה את אותה דמות מפלצתית מהתא האחרון, מתקרבת אלי בריצה, כל עוד נשמתי בי התחלתי לרוץ בטרופף לשער כשהדמות המפלצתית הולכת ומתקרבת אלי. השערים החשמליים החלו להסגר, באותו רגע הדמות המפלצתית נוגעת בכתפי מסתובבת לאחור ומשמיעה לעברי קול: "תפסתי אותך... ועכשיו תורך לתפוס אותי..."